

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 PÓDA ERZSÉBET:
A KIRÁLYNÉK VÁROSA – VESZPRÉM
- 3 FIBI SÁNDOR:
PANDÉMIA, VAGY AMIT (NEM)
AKARTOK...
- 5 BÁNKI MELINDA:
PANDÉMIA IDEJÉN
- 9 FEHÉR ÁGOTA – ACKERMANNÉ
KELŐ KAMILLA:
EMLÉKEINK – GYÖKEREINK –
KÖTÖDÉSEINK
- 12 GYETVAI ANNA:
A GYÁSZ ÚTVESZTŐJÉBEN
- 15 LŐRINCZ EVELYN:
HALÁLTEMATIKA A MESÉKBEN
- 19 KLEIN ÁGNES – MÁRKUS ÉVA:
A MAGYARORSZÁGI NÉMET
GYERMEKIRODALOM ÉS
PEDAGÓGIAI JELENTŐSÉGE
- 21 PATAI ILONA:
A NEMZETEK TANÍTÓJÁRA –
COMENIUS AMOS JÁNOS –
HALÁLÁNAK 350. ÉVFORDULÓJA
ALKALMÁBÓL EMLÉKEZÜNK
- 24 BESE BERNADETT:
TEHETSÉGGONCEPCIÓK
- 28 NAGY LEHOCKY ZSUZSA – CSÁKY
ANTAL:
A TÉRLÁTÁS FEJLESZTÉSÉT SEGÍTŐ
TÉRBELI ESZKÖZÖK
- 30 ZOLCZER PÉTER:
NYELVTANULÁSI KÉSZSÉGFEJLESZ-
TÉS (2. RÉSZ)
- 31 KLEMEN TERÉZIA:
ÖTLETEK A RENESZÁNSZ IRODALOM
ÉS MŰVÉSZET TANÍTÁSÁHOZ
- 32 POMICHAL KRISZTIÁN:
KORUNK LEGNAGYOBB
TUDOMÁNYOS TÉVHITEI (3. RÉSZ)
- 33 CSICSAY ALAJOS:
ÍZELÍTŐ PÓKTANBÓL
- 36 ISKOLAHÍREK
- 38 SZMPSZ

FIBI SÁNDOR

PANDÉMIA, VAGY AMIT (NEM) AKARTOK...

Tudom, minden olvasónk számára ismert ez a szó... Ám eddig megbújt valahol leghátul a tudatunkban, elrejtőzve, szégyenlősen, sőt büntudatosan, passzív szókincsünk annyi más ismert, de szinte sohasem – vagy csak nagyon ritkán – használt szavai között. Ugyanis minden bizonnyal nagyon jól tudja, hogy jelentése félelmet kelt az emberekben, hiszen történelmünk során több alkalommal is világkatasztrófát jelentett előretörése az emberek aktív szókincsébe. Napjaink generációja is nagyon jól megvolt nélküle, egészen ez év februárjáig. Ám ekkor a vírusok sokféle nemzedékének egyik tagja – minden bizonnyal belefáradva az eddigi tétlenkedésébe – gondolt egy merészet... E döntés eredményeként egy tőlünk nagyon messze lévő ország egyik nagy városában – történt valami, aminek következtében szinte egyik hétről a másikra a pandémia szó hihetetlenül gyorsan felkapaszkodott a leggyakrabban használt szavaink közé. Pedig az ok nagyon egyszerű volt. Csak annyi történt, hogy a világ minden bizonnyal legkisebb teremtménye – egy láthatatlan vírus – mutálódott, és emberek százainak a halálát okozta. Kis országunkban kezdetben szinte oda se figyeltünk erre a változásra, hiszen az emberek legtöbbször azt gondolta, hogy „na és akkor mi van, ilyesmi nem először fordul elő, és különben is, olyan messze van tőlünk“. Csakhogy ez a vírus rendkívül önző módon világhírnévre vágyott, és nem hagyta magát olyan könnyen legyőzni, sőt au-

tóba ült, hajóra és repülőre szállt, elindult szerte a nagyvilágba. Hihetetlenül gyorsan eljutott a világ több mint száz-kilencven országába. És láss csodát, napjaink embere... Megfelelő szintű fogadására a huszonegyedik század állítólag hihetetlenül fejlett országai egyáltalán nem voltak felkészülve, aminek a következtében az emberek kényelmét, pihenését, baráti kapcsolatait, szórakozását, tanulását, mindennapi munkáját, sőt egész életét segítő, biztosító lehetőségek és intézmények egyik napról a másikra szinte teljesen elvesztették eredeti küldetésüket, és az emberek életét veszélyeztető ellenségévé változtak. Szakemberek, kutatók, sőt tudósok tízezrei, politikusok, kisokosok és nagyokosok százezrei láttak kapkodva munkához, és tették, amit jónak gondoltak. Nem is csodálkozhatunk azon, hogy esetenként egymásnak homlokegyenest ellentmondó elképzelések, javaslatok, tanácsok, határozatok, utasítások, határozatok, iskola- és egyéb intézménybezárások, rendeletek, törvénymódosítások révén akarták elérni a pozitív változást, de az eredmény nagyon elgondolkodtató, nem egy esetben teljes mértékben kiábrándító... Igaz, az emberek szókincsé gazdagodott bizonyos fogalmakkal, amelyek nagyon gyorsan az egész világon ismertté váltak (koronavírus, COVID-19, házi, ill. hatósági karantén, online oktatás, stb., stb.), és egészségünk védelme érdekében mindenütt szükségessé vált a szájmaszk viselése. Lassan és közben szitkozódva

megtanultuk azt is, hogy a legbiztosabb emberi kapcsolat csak másfél méteres távolságnál nagyobb lehet, a sporteseményeken pedig a stadionok üres lelátói, természetesen akkor is, ha a stadionon kívül egyébként egymást átölelve ünneplik a szurkolók százezei a hazai csapat góljait. Ennyi rengeteg „pozitívum” mellett azonban nem hanyagolható el az a tény sem, hogy a világon e sorok írásakor a halálos vírussal fertőzött emberek száma már meghaladta a 35 milliót, az elhalálozások száma pedig az egymillió-százazret, emellett sok százezer ember elveszítette a megélhetését biztosító munkáját, és akkor még nem beszélünk a járvány második, esetleg harmadik, negyedik hullámáról...

Ma már egyértelműen leszögezhetjük, hogy ez a világjárvány tükröt tartott és tart még ma is az egyes országok lakossága, vezetői elé, alkalmat kínálva számukra annak megítélésére, hogy a valóságban milyen színvonalú az emberekről való sokoldalú gondoskodás az adott országban. Azt hiszem, talán az lenne a legjobb, ha a mi országunkra vonatkozóan teljesen egyértelműen leszögeznénk, hogy nagyon sokat kell még tanulnunk ezen a téren is. Mivel e rövid írásnak nem lehet az a célja, hogy külön-külön is kitérjen a társadalmi és gazdasági élet minden részterületének elemzésére, pedagógusként legalább azt tegyük meg, hogy oktatásügyünket vegyük górcső alá.

Mindannyian emlékszünk, hogy ebben az országban még nem volt olyan kormányprogram, amelyben ne hangsúlyozták volna, hogy az oktatásügy prioritást élvez. Amennyiben ez igaz, akkor egyszerűen nem következhetett volna be az a helyzet, hogy a járvány kirobbanásakor egyik napról a másikra olyan feladat megoldására kötelezték az iskolák pedagógusait, amire egyszerűen senki sem készítette fel őket, és aminek egyszerűen nem voltak meg a diákok szempontjából sem a legszükségesebb tárgyi feltételei. Igen, csak így történhetett meg, hogy a járvány első hullámának a levonulása után végzett központi felmérés alapján több mint 120 ezer diák egyáltalán nem kapcsolódott be az online oktatásba, hiszen az érintett családok nem rendelkeztek az ehhez szükséges technikai felszereléssel, emellett több tízezer tanuló csak alkalmasszerűen jutott hozzá a neki küldött feladatokhoz. Azt sem tekinthetjük természetesnek, hogy szinte minden pedagógus a saját számítógépét, telefonját volt kénytelen erre a célra használni, saját maga készítette a szükséges segédanyagokat, feladatlapokat. Igen, az érintettek ezáltal is megbizonyosodhattak arról, hogy könnyű úgy irányítani, hogy az elengedhetetlenül szükséges feltételek biztosítása nélkül csak kiadjuk az utasítást, a többit pedig oldd meg magad. Érdekességként talán egy Svájcban élő magyar pedagógus megjegyzésével

vetném össze az előző gondolatot, aki egy beszélgetés során elmondta, hogy igen, a svájci iskolákban is alkalmazták már az online oktatást, de ott nem okozott problémát, hiszen a diákok számára az adott kanton – mint az iskola fenntartója – ingyen biztosítja a tanulóknak az összes szükséges segédeszközt. Lehet, hogy ott valóban prioritást élvez az oktatásügy? Azt sem hagyható szó nélkül, hogy a középiskoláink eddigi története során most fordult elő először, hogy érettségi vizsga nélkül vált egy nemzedék érettségizetté, sőt sikerült a törvény szigorát is egyetlen kijelentéssel csorbítani, és egy bizonyos időre a kötelező iskolalátogatást is szülők belátása szerinti iskolába küldözgetésre-járogatásra degradálni. Mindezek mellett tudatában vagyunk annak, hogy ilyen rendkívüli helyzetben szinte lehetetlen olyan döntéseket hozni, amelyek teljes mértékben megfelelnek minden ember elvárásának, ám ezek a problémák talán mégiscsak meggyőzték a döntéshozókat, hogy az oktatásügy a társadalom fejlődése szempontjából az a terület, amelynek valóban megfelelő figyelmet kell végre szentelni. Lapunknak ebben a számában egy beszélgetés keretében még visszatérünk ehhez a témához, hiszen szeretnénk bemutatni az olvasóinknak, milyen módon sikerült egy alapiskolánknak megbirkóznia a pandémia okozta kényszerhelyzettel.

